

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Упр 405/10
13.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву за ванредно преиспитивање правноснажног решења Већа за прекршаје у Новом Саду Вп. бр. 576/09 од 15.12.2009. године, који је поднео бранилац кажњеног М.М. из А., адвокат М.М. из А., због прекршаја из члана 226. став 1. тачка 29. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, у нејавној седници већа одржаној дана 13.04.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Побијаним решењем одбијена је, као неоснована, жалба окривљеног М.М. из А. и потврђено је решење Општинског органа за прекршаје у Апатину Уп. бр. I 646/08 од 25.12.2008. године, којим је оглашен одговорним за три прекршаја из члана 226. став 1. тачка 29. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, извршена на начин и у време ближе описано у изреци првостепеног решења, за које прекршаје су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 15 (петнаест) дана и изречена јединствена казна затвора у временском трајању од 45 (четрдесетпет) дана као и обавеза плаћања трошкова прекршајног поступка.

У поднетом захтеву за ванредно преиспитивање правноснажног решења о прекршају бранилац кажњеног оспорава законитост побијаног решења, због битних повреда одредаба прекршајног поступка. Наводима захтева указује да окривљени није на адекватан начин упознат са правом на браниоца, нити о праву на преводиоца. Указује да сматра да се не ради о стицају учињених прекршаја, већ о продуженом делу прекршаја, те да је у том смислу изречена казна превисоко одмерена. Истиче да је према одредбама Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима који је био на снази у време извршења прекршаја и који је повољнији за окривљеног за учињене прекршаје била предвиђена новчана казна или казна затвора до 30 дана, због чега се не може прихватити образложење побијаног решења да је казна затвора од 15 дана најмања казнена мера у конкретном случају, јер такво образложење указује да је примењен нови Закон о безбедности саобраћаја на путевима, а који је у примени тек од 11.12.2009. године. Предлаже да суд уважи захтев и укине побијано решење.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у смислу члана 273. Закона о прекршајима ("Службени гласник СРС", бр. 44/89 и "Службени гласник РС", бр. 21/93... и 55/04) и члана 90. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка предмета и образложења побијаног решења произилази да је на основу изведених доказа, као и одбране окривљеног несумњиво утврђено да је окривљени затечен дана 29.05.2008. године, затим дана 10.06.2008. године те дана 28.07.2008. године, у време и на местима означеним у изреци првостепеног решења, да као возач у саобраћају управља моторним возилом пре стицања права на управљање моторним возилом, чиме је учинио три прекршаја из члана 226. став 1. тачка 29. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима.

Код оваквог стања ствари, по налажењу Врховног касационог суда, правилно су поступили прекршајни органи када су утврдили прекршајну одговорност кажњеног, налазећи да се у његовим радњама стичу сва обележја прекршаја који му се стављају на терет. Стога је Веће за прекршаје у Новом Саду основано оценило да наводима жалбе кажњеног није доведено у сумњу утврђено чињенично стање, а разлоге прекршајних органа на којима су засновали одлуке у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе захтева да окривљени у прекршајном поступку пред првостепеним органом није упознат са правом на браниоца и са правом на употребу језика, па налази да ови наводи нису основани. Ово са разлога што се из списка предмета види да је окривљени у првостепеном поступку испитан у складу са одредбом члана 78. Закона о прекршајима, те да му је предочено право да се брани уз стручну помоћ браниоца и право на употребу језика, али да је према записнику од 04.12.2008. године о саслушању окривљеног, који је потписао без примедби изјавио да је сагласан са давањем исказа без помоћи браниоца и да је сагласан да се поступак води на српском језику. Ово стога што је одредбом члана 132. став 3. Закона о прекршајима прописано да окривљени има право да се брани сам или уз

стручну помоћ браниоца, те сходно наведеној законској одредби стручна помоћ браниоца окривљеном у прекршајном поступку није прописана као обавезна.

Испитујући одлуку о изреченој казни, суд налази да је правилно тужени орган оценио да је за сваки од учињених прекршаја изречена казна адекватна тежини прекршаја и прекршајној одговорности кажњеног, при чему су узете у обзир све околности од утицаја на висину казне применом члана 37. Закона о прекршајима.

Неосновани су наводи захтева да је приликом изрицања казне примењен Закон о безбедности саобраћаја на путевима ("Службени гласник РС" број 41/09) који је ступио на снагу тек 11.12.2009. године. Наиме, одредбом члана 226. став 4. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима ("Службени лист СФРЈ" бр. 50/88... 11/91, "Службени лист СРЈ" број 34/92... 3/02 и "Службени гласник РС" број 101/05 и 41/09), који је правилно примењен у конкретном случају прописано је ако се приликом изрицања казне за прекршаје из тачке 27, 28, 29 и 37. став 1. овог члана утврди да је возач моторног возила у току последње две године био кажњен правноснажном одлуком за прекршај предвиђене у наведеним тачкама, казниће се казном затвора у трајању од 15 до 60 дана. Како је у прекршајном поступку несумњиво утврђено да је окривљени у последње две године правноснажно кажњен за прекршаје из члана 226. став 1. тачка 29. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима и то решењем Општинског органа за прекршаје у Апатину Уп. бр. I-944/07 од 20.05.2008. године, правилно је, по оцени овога суда сагласно члану 226. став 4. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима окривљеном за сваки од учињених прекршаја утврђена казна затвора у трајању од 15 дана.

Неосновани су наводи захтева да се учињени прекршаји имају теретирати као продужена дела прекршаја, јер Закон о прекршајима изричито не познаје институт продуженог прекршаја, већ је у делу о одмеравању казне, чланом 39. Закона о прекршајима, између осталог, прописано да ће се ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више прекршаја по којима није донето решење о прекршају, а поступак се води пред истим органом, претходно утврдити казна за сваки од тих прекршаја, по правилима да ако је за све прекршаје у стицају утврђена казна затвора, изрећи ће се јединствена казна затвора, с тим што јединствена казна затвора не може бити већа од 60 дана. С обзиром на напред изнето и правилно утврђене појединачне казне за прекршаје за које је оглашен одговорним, јединствена казна затвора у трајању од 45 дана изречена је окривљеном сагласно члану 39. Закона о прекршајима.

Налазећи да ни остали наводи захтева нису основани и да не могу довести до другачије оцене законитости побијаног решења које је донето без битних повреда прекршајног поступка, на које се у поднетом захтеву неосновано указује, Верховни касациони суд је на основу члана 277. став 2. Закона о прекршајима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ,

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.